

SZABLA WZ. 1917

Walczące na frontach I wojny światowej polskie formacje wojskowe otrzymały broń białą taką samą jak armie przy boku których walczyły. Legioniści Józefa Piłsudskiego posługiwali się szablami austriackimi, żołnierze Legionu Puławskiego rosyjskimi a Bajończycy i żołnierze Błękitnej Armii francuskimi. Od 1916 roku, wraz z planami utworzenia zależnej od Niemiec i Austro-Węgier tzw. Polskiej Siły Zbrojnej, pojawił się pomysł wprowadzenia własnego typu szabel.

Nowa szabla wyróżniała się mosiężną oprawą rękojeści o trzech kabłąkach i charakterystycznym polskim orłem wojskowym na tarczy amazońskim wytłoczonym na kapturku rękojeści. Powstało kilka ich odmian, typowych dla oficerów piechoty, oficerów kawalerii i szeregowych kawalerii. W wyniszczonym wojną kraju nie było żadnej większej fabryki, która byłaby w stanie podjąć się produkcji szabel na większą skalę, powstawały one najczęściej w niewielkich warsztatach i przez to trudno jest obecnie znaleźć dwie identyczne, zawsze one różnią się od siebie szczegółami wykonania, kształtem głowni itp. Szczególnie szable oficerskie są wdzięcznym obiektem kolekcjonerskim. Często posiadają głownie od szabel innych armii, najczęściej Austro-Węgier i Rosji, czasem wykonywano nowe głownie, lub oprawiano stare rodzinne pamiątki- znana jest jedna szabla wz. 1917 z głownią karabeli.

Szable te dość szybko zaczęto zastępować nowymi wzoru 1921 i powoli do końca lat 20-tych zostały prawie wyparte z użycia. Dzisiaj stanowią dużą atrakcję dla kolekcjonerów broni białej i na aukcjach potrafią osiągać wysokie ceny.

Opracował:

Andrzej Maziarz

Adiunkt w Muzeum Fortyfikacji i Broni Arsenał